

Gudstjeneste Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 8. september 2019

Kirkedag: 12.s.e.Trin/A

Tekst: Sl 115,1-9; 2 Kor 3,4-9; Mk 7,31-37

Salmer:

SK: 5 * 160 * 388 * 10

LL: 5 * 418 * 160 * 388 * 159,4 * 10

Hvis der var noget, mennesker på det Ny Testaments tid havde øje for hos Jesus, så var det det, at han kunne helbrede syge. Dét kunne samle skarer af mennesker. Hvis der er noget, nutidens mennesker ikke har øje for hos Jesus, så er det, at han kan helbrede mennesker.

Det er måske lidt hårdt sagt, og meget generelt sagt. Men der er noget om snakken.

Når vi læser evangelierne, så nærmest vrimler det med syge mennesker, der samler sig, bringes til Jesus og bliver helbredt. Indimellem de beretninger, vi hører, som den i dag, får vi endda sådan opsummerende at vide, at han helbredte mange. Sådan lidt overdrevet sagt, så virker det som om, at når Jesus går igennem en by, så breder helbredelsen sig ud omkring ham, og mennesker rejser sig, kan høre, tale osv.

Det er jo ikke tilfældet i dag. Kristne mennesker dør også af kræft, og får lige så mange sygdomme som ikke kristne. Og det uagtet, at der også er mange kristne mennesker, der beder til Gud om helbredelse. Og modsat de afguder, der nævnes i GT-læsningen, som blot er billeder og statuer og totalt døde og dermed uden handlemuligheder, så er Gud Ham, der ”gør alt, hvad han vil”, ”deres hjælp og skjold”, som det også hedder i læsningen. Så er der jo også mennesker, der på den baggrund

konkluderer, at min helbredelse *vil* Gud åbenbart ikke. Og man har i den forbindelse så fuldstændig glemt, at man måske netop har bedt om helbredelse; men også bedt fadervor med ordene: ske din vilje.

Langt hen ad vejen har vi det som det siges i et citat fra en bog, jeg stødte på i den forgangne uge, og for en gangs skyld, vil jeg i prædikenen citere:

”... vi (gør) Gud til vores guddommelige tjener. Hans opgave bliver at realisere vores dagdrømme. Vi takker ham for hans tjeneste hver søndag, lægger måske endda lidt 'drikkepenge' i kirkebøssen og afgiver så i løbet af ugen vores bestillinger i bønner. Gud er først og fremmest til for at give os det, vi føler, vi har brug for... Og hvis Gud ikke serverer det, vi beder om, bliver vi vrede.” (Rico Tice: Tal om Jesus også når det er svært)

Vi bliver vrede, eller vi bliver frustreret. Vi mister måske endda troen og håbet. Måske mister vi ligefrem også kærligheden til Gud.

Der er dog – og jeg må sige, at dagens prædiken har jo ikke mulighed for at komme fuldstændig ud i alle hjørner af disse ting; men måske kan vi få nogle tanker at gå videre i. Og der er i hvert tilfælde – sådan som jeg ofte oplever det – én meget stor forskel på datidens mennesker omkring Jesus, og nutidens mennesker omkring Jesus. Og det er forventningen.

Der er forskel i forventningerne. Og nogle kan måske synes, at det er godt nok et spørgsmål om ord, men det er det ikke, det er et spørgsmål om synsvinkel, fokuspunkt og livsindstilling – eller måske endda trosindstilling.

Datidens mennesker havde en forventning til, at Jesus ville gøre, hvad han kunne og ville. Rigtig mange af nutidens mennesker har en forventning om, at de får, hvad de ønsker/har krav på. Og så kan vi jo lige så godt tage det med det samme, for er der egentlig så stor forskel i forventningerne? Vi ser jo i hvert tilfælde i evangelierne, at helbredelser og andre undere for en tid får mennesker til at følge Jesus. Og de fortæller vidt og bredt om ham. Og de samles i flokke med palmegrene og hosianneråb på gader og stræder, da han sagtmødigt på et æsel rider ind til påskefesten i Jerusalem. Og de har vildt travlt med at komme væk, og benægte ethvert kendskab til ham, da han pludselig står anklaget for Guds-bespottelse. Ja, da skal der ikke meget til, at de nu pludselig står og råber: Korsfæst ham! For han skuffede deres forventninger. Men hverken dengang eller i dag får Jesu undergerninger det resultat, at mennesker vender sig i tro mod Jesus, ikke i forhold til, hvor mange, der vender sig mod undergerningerne.

Jeg tror, at der er mange mennesker i dag, der også har forventninger til Jesus, og i disse forventninger beder om f.eks. helbredelse, for det hører sig vel et eller andet sted til i fromhedslivet. Men egentlige og dybe forventninger – har vi det? Er det ikke snarere noget, vi gør, fordi det gør 'man', for statistikken viser jo, at vi skal nok ikke regne med noget. Forskellen i forventningerne er nok ikke så meget mellem datidens og nutidens mennesker, som det er mellem mennesker og Jesus.

Jeg tror, at Jesus har nogle forventninger til underhandlingernes formål og resultat, som er langt fra vores. Og måske er det også årsagen til, at han ikke ønsker at blive kendt alene ud fra, at han ”får de døve til at høre og de stumme til at tale.”

Jesu forventninger til underne har så langt videre perspektiver, end de ofte har hos os. Jesus vil mere hos os og med os og for os end blot helbredelse i nuet. Jesus vil, at vi i ham ser Gud Herren og Guds sindelag og vilje/ønske for os. Det kommer særligt frem i to ting i dagens begivenhed.

Det ene, det er i sukke. Jesus sukke. Så op mod himlen og sukke og sagde til ham: "Effatha!" Han sukke. Jesus sukker ikke over manden. Jesus sukker over den ikke-ønskede situation. Jesus sukker over, at mennesker til stadighed er ofre for skader på livet. Jesus sukker over, at synd og død og alle afskygninger af dette fastlåser og fastholder mennesker i tilstande, der hæmmer livet. Jesus sukker over, at mennesker ikke ser længere end til nuet og de umiddelbare behov. Jesus sukker over, at han kommer med så meget til dem, og så vil de nøjes med det, de tror er det vigtigste, nemlig helbredelse på legemet. Jesus sukker over den situation og tilstand. Han sukker ikke opgivende over mennesket. Tværtimod, så giver han et håb og et tegn på, at det en dag skal være helt anderledes.

Det kan vi jo se andre steder i Bibelen. En dag og et sted skal der ikke længere være sorg, pine, sygdom, synd og død, og mennesker skal prise Lammet på tronen. Men det er endnu ikke i sin fulde udfoldelse. Og alligevel er det i Guds gerning, i Guds rige. Det er allerede og alligevel endnu ikke. Men vi får lov at rette troens blik ind på det, i det Jesus gør og er.

Og hans guddommelighed lyser langt væk ud af denne helbredelsesberetning, hvilket er det andet, der viser sindelag og vilje hos Gud. Og viser, at det er Himlens Gud, der i Jesus er til stede i menneskers liv. Og det bliver endnu tydeligere, når vi lige husker, at vi i GT-læsningen hørte om afguderne, som

mennesker satte deres tillid til. Afguderne, der ingenting kan. Men Gud kan. Jesus kan, og han gør.

Jesus lægger hånden på manden, stikker fingrene i hans ører og rører ved hans tunge. For mig, så klinger skabelsesberetningens ord ”Da formede Gud Herren mennesket” i Jesu handling. Det er for mig både bøjet i neon og skåret ud i pap, at i Jesus er hele almagten til stede i sin skaberkraft og vilje – for menneskets skyld. For vi skal ikke glemme, at det er synden, Gud bekæmper og afviser, det er ikke synderen. Det er døden, Jesus overvinder, det er ikke de dødelige. Det er ikke mennesker, men menneskets situation, Jesus sukker over.

Og det viser os, at på vore vegne har Jesus så mange flere og meget større forventninger til sine egne handlinger, end vi måske har. Jesus handler aldrig kun med nuets eller øjeblikkets behov for øje. Jesus handler med evigheden for øje. Jesus handler aldrig blot med det for øje, at vi skal blive glade og lykkelige. Jesus handler altid med det for øje, at vi skal se os i Guds billede og blive salige.

Derfor forbyder han også skarerne at sige det til nogen. Men han forbyder ikke, at vi med ørerne hører ham og med stemmerne lovpriser Gud Fader. For Jesus er meningen, at vi i ham skal se Guds kærlighed, og at dette skal få os til at lovprise Gud og Hans herlighed og i dette ikke kun leve i øjeblikket, men i evigheden. Og, hvorfor så ikke fortælle vidt og bredt om dette. Mon ikke vi ville have fortalt, hvis vi var blevet helbredt på legemet ved bøn til Gud? Så meget mere skal vi fortælle, når vi er blevet helbredt på både sjæl og legeme og er blevet stillet evighedens herlighed i udsigt i troen på Jesus. Det kan vi leve på med nok så mange legemlige skavanker, og vi kan dø på det, for det er i Jesus en død til liv.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.